

ZANIMIVOSTI

Skrivnosti, norosti in radosti vzgoje

Kamničanka mag. Katarina Kesič Dimic je pred kratkim izdala že svojo štirinajsto knjigo z naslovom Vzgojarije.

BOJANA KLEMENC

Kamnik – Profesorica defektologije, ki se kot specialna pedagoginja na OŠ Marije Vere posveča predvsem otrokom s posebnimi potrebami, je zaradi svojega odličnega dela dobro prepoznavna pri starših in strokovnih delavcih tako v naši občini kot po celotni Sloveniji. Njena zadnja knjiga Vzgojarije je ravno pravšnje čtivo za vse starše, ki v ponedeljek znova pošiljajo svoj podmladek v šolske klopi. V vzgojnem priročniku, zasnovanem v obliki dnevniških zapisov, je zbranih 64 najboljših zgodb z izredno priljubljenega bloga, ki ga Katarina piše že peto leto. Knjiga ne vsebuje le vzgojne teme, temveč tudi tematiko otrok s posebnimi potrebami. Avtorica vedno znova postavlja v ospredje, kako so v naši družbi na različne načine diskvalificirani in marginalizirani prav posamezniki s posebnimi potrebami.

Številna učna in vzgojna vprašanja

Rdeča nit vseh zgodb je sodobni vzgojni stil, za katerega Katarina meni, da ni

Mag. Katarina Kesič Dimic / FOTO: BOJANA KLEMENC

ustrezen. Pravi, da je preveč dopuščajoč in zaščitniški do otrok. V najnovejši knjigi tako iz doživetih situacij svojega poklicnega in domačega vsakdanjika bralcu predstavi številna učna in

vzgojna vprašanja, denimo učenje poštevanke, bralne težave, hiperaktivnost, odkrivanje prezrtih razvojnih zaostankov, uživanje sladkarij, obdarovanje, igrače, preveč zaščitniške starše, kletvi-

ce, ponavljanje razreda, odsotnost empatije pri pedagogih in podobno. V poglavjih ne obravnava zgolj (ne)rešljivih problemov, temveč vsakič nakaže tudi pot do reševanja težav. »Če imate željo po korenitih spremembah v svojem življenju in ne želite začeti pri sebi, potem zaprite to knjigo, še preden boste to poved prebrali do konca,« v Navodilih za uporabo svoje knjige piše avtorica in mi razloži: »Dandanes je veliko boljša diagnostika, dosti se piše o težavah otrok s posebnimi potrebami. Včasih je ta dostopnost informacij celo ovira, saj si nekateri starši kar želijo, da bi njihov otrok imel eno od teh motenj, v resnici pa je le vzgojno neprimerno tretiranje. Določene motnje pa so zares sedaj bolj v zagonu, saj je današnji način življenja drugačen – manj stika otrok s starši, neprimerna prehrana in predvsem časovno preveč aktivnosti z elektronskimi napravami.

Tako so kar naenkrat otroci sami sebi dovolj in se ne znajo več socialno prilagajati določenim vsakodnevnim situacijam,« še dodaja. Katarina želi s pisanjem svojih knjig na poljuden način približati vzgojno problematiko staršem. Tako s stališča mame dveh sinov kot strokovne delavke. »Vzgoja oz. učenje za življenje ni lačen proces ali nekaj, kar se zgodi kar samo po sebi, mimogrede in napol avtomatično. Vzgoja od staršev zahteva tudi ali predvsem žrtvovanje, odpovedovanje, in nikakor ne lagodnega zavijanja otrok v vato. Tudi sama grem po tej poti – in da, ni vedno lahko, seveda delam tudi napake,« priznava. Do sedaj je izdala že 14 knjig in pojasni, da so bile njene prve štiri knjige napisane bolj strokovno, potem pa se je odločila tudi za izdajo slikanic in mladinskih romanov, saj ji ni dovolj, da osvešča le stroko in starše, temveč tudi otroke in mla-

dostnike. »V svojih slikanicah in knjigah za mlade bralce želim razložiti, kako se disleksija odraža pri otroku in kakšne težave ima lahko v šoli zaradi nje. In tudi s čim se npr. spopadajo otroci z ADHD ali epilepsijo ... Da ti otroci niso "neumni", temveč le drugačni. In več kot jim nudimo ustrezne podpore, bolj nam bodo podobni,« poudarja Katarina. Za novo šolsko leto ima za starše številne nasvete, a nekaj se ji zdi zares pomembnih. »Starši naj imajo do šolskega dela svojih otrok realna pričakovanja, predvsem pa naj imajo visoke zahteve do njihovih delovnih navad. Vse delovne navade, ki jih priučimo otrokom, dajejo kondicijo in organiziranost uma za učenje. Pomembno je, da otroke naučimo, da je najprej delo, torej nekaj neprijetnega, potem pa ostane čas za prijetno. Starši naj verjamejo v svoje otroke in jih imajo radi takšne, kot so!« zaključuje.